

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 92/11
Люксембург, 15 септември 2011 г.

Решение по съединени дела C-483/09 и C-1/10
Gueye и Salmerón Sánchez

Правото на Съюза допуска задължителна мярка, състояща се в забрана за доближаване, да бъде налагана във всички случаи на домашно насилие, дори когато жертвата желае да възстанови съвместното си съжителство със своя нападател

Подобна наказателна мярка за защита от актовете на домашно насилие има за цел да защити не само интересите на жертвата, а и по-общите интереси на обществото

При малтретиране в семейна среда испанските наказателни съдилища са длъжни да постановят наказателни санкции и във всички случаи задължително да наложат наказание, състоящо се в забрана на извършителя на домашно насилие да се доближава до своята жертва. Тази мярка, състояща се в забрана за доближаване за определен минимален срок, е предназначена да защити жертвата. Неспазването на тази забрана за доближаване само по себе си представлява престъпление.

Г-н Gueye и г-н Salmerón Sánchez са осъдени за малтретиране на своите партньорки. Сред наложените им санкции е и наказание, което им забранява да се доближават до жертвите си или да установяват контакт с тях в продължение, съответно, на седемнадесет и на шестнадесет месеца. Скоро след като са осъдени г-н Gueye и г-н Salmerón Sánchez възобновяват съвместния живот със своите партньорки по инициатива на последните. Поради неспазване на наложената им забрана за доближаване, двамата са задържани и осъдени. Те обжалват присъдите си пред Audiencia Provincial de Tarragona (Испания) (Съд на провинция Тарагона). Подкрепяни от техните партньорки, двете осъдени лица твърдят, че възобновяването на съвместния живот със свободно даденото съгласие на партньорките им не осъществява състава на престъплението неспазване на забраната за доближаване.

В този контекст Audiencia Provincial de Tarragona по същество иска да установи дали Рамковото решение относно правното положение в наказателното производство на жертвите от престъпления¹ допуска национална правна уредба която, в случай на малтретиране в семейна среда, изисква от наказателния съд да постанови по отношение на извършителя на насилие задължителна забрана за доближаване, дори когато жертвата се противопоставя на прилагането на такава санкция и желае да възобнови отношенията си с този извършител.

В постановеното днес решение Съдът уточнява, че Рамковото решение не съдържа никаква разпоредба, свързана с видовете и размера на наказанията, които държавите членки трябва да предвиждат в своите законодателства за да санкционират престъпленията. Всъщност целта на **Рамковото решение е да гарантира, че жертвата може ефективно и адекватно да участва в процеса**, като за тази цел ѝ признава определени процесуални права (по-специално правото да бъде изслушана и правото да сочи доказателства). Ето защо, **предвид тази цел** Съдът стига до извода, че **Рамковото решение не означава, че задължителна мярка за забрана за доближаване като**

¹ Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета от 15 март 2001 година относно правното положение в наказателното производство на жертвите от престъпления (ОВ L 82, стр. 1, Специално издание на български език 2007 г., глава 19, том 3, стр. 104).

разглежданата в конкретните случаи, не може да бъде постановена и против мнението на жертвата.

След това Съдът разглежда **обхвата на признатото от Рамковото решение право на жертвата да бъде изслушана и последиците от това право относно наказанията, които се налагат на извършилите престъпления лица.**

В това отношение Съдът уточнява, че макар правото на жертвата да бъде изслушана да трябва й да даде — освен възможността да опише обективно протичането на фактите — и възможност да изрази своето становище, това процесуално право обаче не й предоставя никакво право да избира видовете наказания, които се налагат на извършителя на деянията съгласно нормите на националното наказателно право, нито пък да избира размера на тези наказания. Всъщност наказателната защита от актове на домашно насилие, която дадена държава членка осигурява като упражнява своето правомощие да налага наказания, има за цел да защити не само интересите на жертвата по начина, по който тя ги възприема, а и други, по-общи интереси на обществото. Следователно Съдът приема, че **признатото от Рамковото решение право на жертвата да бъде изслушана** допуска възможността националният законодател да предвиди — по-специално когато трябва да бъдат отчетени интереси, различни от конкретните интереси на жертвата — задължителни наказания с минимална продължителност.

В резултат на това Съдът стига до извода, че Рамковото решение допуска възможността предвидената в наказателното право на държава членка задължителна санкция с минимална продължителност, състояща се в забрана за доближаване, да бъде произнесяна срещу лицата, извършили насилие в семейна среда, дори когато техните жертви се противопоставят на прилагането на такава санкция.

Накрая Съдът уточнява, Рамковото решение позволява на държавите членки, предвид особеността на престъпленията, извършени в семейна среда, да изключат прибегването до медиация при всички наказателни производства, свързани с такива престъпления.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106